

‘DIT IS MIJN VRIENDJE MARIJKE’

Marijke Kolk doet wekelijks verslag van haar belevenissen als weekendpleegmoeder. Felicity noemt haar soms ‘mama’ en ja, dat is ook best logisch.

Felicity is gek op mijn telefoon. Zodra ik even niet oplet, heeft ze 'm in haar handen en maakt ze foto's of filmpjes. De laatste keer werd het een filmpje van ons samen. Hierin stelt ze zichzelf en mij voor: „Hallo, ik ben Felicity en dit is mijn vriendje Marijke.” Vriendje Marijke, ik moest daar een beetje om lachen. Tegelijkertijd begrijp ik goed dat ze me zo noemt. We spelen veel samen en hebben de grootste lol.

Op andere momenten noemt ons pleegmeisje mij mama. Dat gaat meestal per ongeluk. En ook die ‘naam’ begrijp ik wel. Want als Felicity bij ons is, ben ik degene die haar verzorgt. Ik poets haar tanden, breng haar naar bed, lees haar verhaaltjes voor en veeg haar billen af. Ook komt het voor dat ze spéélt dat ik haar moeder ben („Jij bent de mama, Erik de papa en ik het kindje”). Dan moet ik net doen alsof ik haar naar school breng of – als ze zogenaamd de baby is – haar luier omdoe.

„Marijke is je moeder niet!” roept Joeri als Felicity mama zegt. Feitelijk is dat natuurlijk waar. Aan de andere

Ik ben geen moeder in de zin dat ik een kind heb gebaard, maar wel in de zin van ‘moederen’

kant: het is maar net wat je onder moeder verstaat. Nee, ik ben geen moeder in de zin dat ik een kind heb gebaard, maar wel in de zin van ‘moederen’.

Niet alleen voor de pleegkinderen, maar ook al heel lang voor mijn stiefdochter Evelien. Na zoveel jaar zorgen voor, durf ik wel te zeggen dat ik veel voor haar beteken. Ook al is ze inmiddels 18 en gaat ze volgende week op kamers wonen; we hebben samen naar die kamer gekeken, we hebben samen besproken hoe ze die kamer kan inrichten. Ze zegt niet meer: „Mooi jurkie, Marijkie”, als ik een nieuwe outfit aan heb, zoals Felicity

dat nog wel doet, maar: „Dat kan dus écht niet meer op jouw leeftijd!”

Wat ik maar wil zeggen: er zijn zoveel vrouwen die, net als ik, geen eigen kinderen grootbrengen, maar helpen met het grootbrengen van de kinderen die biologisch van een ander zijn: tantes, pleegmoeders, stiefmoeders, moeders van een adoptiekind. En ook: leraressen, coaches, buurvrouwen... Deze vrouwen zijn in mijn ogen niet kinderloos. Het zijn dan misschien geen moeders met een ‘baar-cv’, maar wel moeders in hart en nieren.

Evelien noemt mij overigens al jaren Poelie (ik weet niet meer hoe ze daar bij is gekomen, ik noem haar Pienie, we zijn dus het duo Poelie & Pienie). Als ze bij haar moeder is, zegt ze tegen haar kleine halfzusje dat ze naar mama Marijke gaat. Mama Marijke, ook een prachtige naam.

Eigenlijk heb ik maar één wens: dat ik over twaalf jaar, als Felicity 18 is, ook nog een mama Marijke voor haar kan zijn. Of gewoon Marijke. Of Marijkie. Of vriendje Marijke. Want aan het hebben van pleegkinderen zit één nadeel: hoe lang je voor ze mag zorgen, dat weet je nooit. ■